

mærksomt paa de to Herrer og saa ganske fordummet ud. Derfor siger jeg: gør nu ingen Taabeligheder fler. Benyt Øjeblikket og hug i med alle Negler! En saa gunstig Lejlighed kommer kanske ikke saa snart igen!“

Per stod lidt uden at sige noget. Han havde just ikke nogen stor Tillid til Betydningen af den andens Iagttagelser; men opstemt som han var efter Samtalen med Aron Israel, gjorde Meddelelsen dog et vist Indtryk paa ham.

„Var det bare det, De vilde fortælle mig?“ spurgte han saa.

„Nej.“

„Der er altsaa mere?“

„Ja, ... men De kan vist ikke gætte, hvad det er,“ sagde han med sammenknebet Øje og gjorde en lang Pavse for at spænde Pers Nysgerrighed. „Da jeg i Formiddags promenerede i Vimmelskiftet, mødte jeg — hvem tror De? — Oberst Bjerregrav.“

Ved Lyden af dette Navn gav det et lille Hop i Per.

„Saa talte De vel med ham,“ sagde han.

„Naturligvis.“

„Fortalte De ham maaske, hvad der igaar foregik hos Max Bernhardt?“

„Naturligvis.“

„Naa — hvad sagde han til det?“

„Han vidste det allerede.“

„Saa—aa. Fra hvem?“

„Det fortalte han ikke. Men jeg har siden gættet det. Han lod nemlig et Ord falde om denne Nørrehave og spurgte mig — saadan forborgent — om jeg kendte noget til ham, og hvad det var for en Person. Den schlaur Fuchs har allerede igaar været hos ham og snakket ham noget for. Jeg siger Dem: Obersten vidste Besked med alt, hvad der var passeret hos Max. Og — at tænke sig det! — han var aldeles imponeret af Dem. Gud straffe mig, han ligefrem gottede sig, at De havde forvovet Dem til at give Max den Salut i Synet. Han saa jo gerne alle vores unge Rabalderjøder hængt, — og Gud velsigne ham for det! Hans Øjne formelig skinnede. Den Karl tager jeg min Hat af for, sagde han ... Og jeg forstod jo nok, at han havde en Hensigt